U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **M. S. A. M.,** zastoupený Mgr. Tomášem Jakubíkem, advokátem se sídlem Havlíčkova 190/12, Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 1. 2015, č. j. 32 Az 17/2014 – 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta Mgr. Tomáše Jakubíka **se určuje** částkou 3.400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 21. 1. 2015, č. j. 32 Az 17/2014 – 32, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 22. 4. 2014, č. j. OAM-237/ZA-ZA06-LE21-2012, kterým ministerstvo rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli podle ust. § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž

je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost tedy bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by měl Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost věcně projednat.

K námitce týkající se napadení stěžovatele v zemi původu z důvodu uplatňování jeho politických práv, které představuje hrozbu azylově relevantního pronásledování, Nejvyšší správní soud uvádí, že posouzením ochrany před potížemi se soukromými osobami se již mnohokrát zabýval, např. v rozsudku ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004 – 53. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku vyslovil, že *„[p]otíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.“* Dále lze odkázat na rozsudky ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49, ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004 – 67, a ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004 – 49, č. 401/2004 Sb. NSS.

Podle obsahu protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23. 10. 2012 (dále jen „protokol“) stěžovatel nebyl vůbec schopen identifikovat původce výhrůžek a napadení vůči jeho osobě, když pouze vyjádřil domněnku, že by se mohlo jednat o členy Muslimského bratrstva či salafisty. Stěžovatel nikdy netvrdil, že by měl dříve problémy se státními orgány Egyptské arabské republiky.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že se opakovaně zabýval také otázkou dostupnosti vnitrostátní ochrany v případě pronásledování soukromými subjekty. Z jeho ustálené judikatury, např. rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 – 57, a ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, vyplývá, že v případě pronásledování soukromými osobami se postižená osoba musí vždy obrátit nejprve se žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. V případě stěžovatele se však o tuto situaci nepochybně nejedná, neboť měl možnost obrátit se na místní policejní orgány, což však neučinil. Proč se na příslušné orgány státu, např. policii, neobracel, stěžovatel zdůvodnil tím, že *„[p]olicie v takových případech požaduje písemné oznámení a dále s tím nic nedělá. Policie v Egyptě v dnešní době funguje pouze v turistických oblastech a pro občany nic nedělá.“* Svoji situaci stěžovatel řešil odchodem ze země původu poté, co byl podle jeho tvrzení napaden, přičemž *„probíral různé země a rozhodl se pro Českou republiku“*. Nedůvěra stěžovatele v činnost egyptské policie, jakož i zcela obecná tvrzení týkající se porušování lidských práv a pronásledování občanů Egyptské arabské republiky státními orgány pro jejich politické názory, přitom není relevantním argumentem pro zpochybnění dostupnosti ochrany občanů Egyptské arabské republiky v případě, že jsou vystaveni napadání, popř. je jim vyhrožováno, soukromými osobami. V tomto kontextu je možné poukázat i na rozsudek ze dne 29. 3. 2004, sp. zn. 5 Azs 7/2004, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že pouhá nedůvěra občana ve státní instituce zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu. Navíc je třeba poukázat i na skutečnost, že Muslimské bratrstvo bylo v Egyptské arabské republice zakázáno, aktivity této organizace jsou trestány a jeho členové zatýkáni (viz Egypt – Informace Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 8. 11. 2013). Stěžovatel tedy k ochraně svých práv nevyužil žádnou z možností, které nabízí právní řád země jeho původu. Ze zjištěných skutečností tak nelze v žádném případě dovozovat, že by státní orgány Egyptské arabské republiky odmítaly či nebyly schopny stěžovateli poskytnout adekvátní pomoc.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na stížní námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Proto Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát. Podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Zástupci stěžovatele náleží podle ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, odměna za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu ve věci) ve výši 3.100 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem 3.400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu